

Usnesení

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 9. února 2018 o odvolání **obžalovaného M. F., narozeného XXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 31. 10. 2017, č.j. 2 T 106/2017-261 takto:

Odvolání obžalovaného M. F. se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Bruntále v hlavním líčení dne 31. 10. 2017 ve věci sp.zn. 2 T 106/2017 uznal obžalovaného M. F. vinným jednak zvláště závažným zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a odsoudil jej podle § 185 odst. 2 za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku i za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, jehož výkon podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 5 roků a současně zrušil výroky o trestech v trestním příkaze Okresního soudu v Bruntále ze dne 7. 4. 2017, č.j. 65 T 44/2017-221 a téhož soudu ze dne 2. 8. 2017, č.j. 4 T 80/2017-75, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
2. Proti rozsudku včas a řádně podal odvolání obžalovaný M. F., ve kterém uvedl, že okresní soud nesprávně vyhodnotil jeho výpověď a rovněž nesprávně vyhodnotil výpověď poškozené V. K.. Obžalovaný zdůraznil, že s poškozenou tančil v podniku XXX převážně tzv. ploužák, na lavičce se nejen líbali, ale i hladili a osahávali, a když po sáhnutí do rozkroku poškozená odcházela, tak se nechala přemluvit k opětovnému posazení, kdy znovu došlo k vzájemnému líbání, následně ji svlékl a došlo k pohlavnímu styku. Za celou dobu poškozená nekřičela, a pokud pouze v jedné chvíli projevila svůj nesouhlas, předpokládal, že se tak dělo pouze tzv. naoko, aby se neřeklo. Tato jeho výpověď je neměnná na rozdíl od výpovědi poškozené, která jiné skutečnosti uvedla v trestním oznámení, jiné skutečnosti ve svém výslechu, navíc bylo zjištěno, že poškozená se prezentuje na facebooku odhalená ve spodním prádle, a již byla soudně trestána. Okresní soud dostatečně rovněž neuvážil skutečnost, že poškozená byla opilá, a že má žárlivého přítele. Pokud okresní soud vycházel při hodnocení věrohodnosti poškozené i ze znaleckého posudku, pominul, že podle znalců se nedají vyloučit s tím související znaky lhavosti s tendencí k manipulativnímu chování s cílem vyhýbat se zátěžovým situacím a dosažení vlastních výhod. Když znalci uvádějí, že se jedná o událost prožitou tak, jak je reprodukována, je nutné si uvědomit, že obžalovaný nikdy nepopřel, že ke styku došlo, avšak si neuvědomil, že poškozená jej vnímá jako diskomfort, když byl přesvědčen o opaku. Na základě těchto skutečností je zřejmé, že se žalovaného skutku nedopustil, a proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a zprostil jej obžaloby.
3. Z podnětu odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

4. Po přezkoumání řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaného nebo porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, protože okresní soud provedl v hlavním líčení důkazy v souladu s trestním řádem a v rozsahu, který mu umožňoval bez pochybností ve věci rozhodnout (§ 2 odst. 5 trestního řádu).
5. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného směřují proti hodnocení důkazů okresním soudem. Krajský soud konstatuje, že okresní soud je podle § 2 odst. 6 trestního řádu oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení. Okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel, jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 trestního řádu a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal žádné logické rozpory či nedostatky ani neúplnost, které by mohl k hodnocení okresního soudu vytknout, a je proto podle § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, když sám žádné dokazování neprováděl. Krajský soud považuje závěr okresního soudu o vině obžalovaného M. F. za správný a zákonný a v plném rozsahu odůvodněný, a proto na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Vzhledem k úplné, přesvědčivé a vnitřně konzistentní argumentaci okresního soudu lze na odůvodnění rozsudku okresního soudu odkázat, aniž by krajský soud jednotlivé argumenty a hodnocení opakoval, jak to umožňuje ustálená judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle které se odvolací soud při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění okresního soudu.
6. Krajský soud konstatuje, že odvolání obžalovaného je opakováním jeho obhajoby v řízení před okresním soudem, kdy tvrdí, že jeho výpověď je věrohodná, naopak výpověď poškozené V. K. věrohodná není. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky zaměřené pouze proti hodnocení důkazů okresním soudem, za situace, kdy okresní soud vychází z důkazů před ním provedených, přičemž závěry okresního soudu mají oporu v obsahu těchto důkazů, a současně není předložen žádný jiný důkaz, který by hodnocení okresního soudu mohl zpochybnit, jsou z podstaty nedůvodné, neboť krajský soud nemá s ohledem na ustanovení § 263 odst. 7 věta druhá trestního řádu právo hodnotit důkazy odlišně od okresního soudu, neboť takový postup by byl svévolný a v rozporu se zásadami trestního řízení, které jsou vedeny zejména zásadami ústnosti a bezprostřednosti při zachování práv obviněného s jedinou výjimkou, kdyby krajský soud zjistil extrémní nesoulad obsahu provedených důkazů a skutkových zjištění, což se nestalo. Krajský soud nezjistil žádný extrémní rozpor mezi obsahem provedených důkazů a závěrem okresního soudu o vině. Okresní soud správně zdůraznil, že výpověď svědkyně V. K. nestojí osamoceně, ale je podporována výpovědí svědkyně M. V. a svědka V. K., kterým poškozená bezprostředně po činu sdělila, že byla obžalovaným znásilněna. Skutečnost, že svědek M. M. nevěří tomu, že poškozená byla obžalovaným znásilněna, vyvrací výpovědi výše uvedených svědků, neboť víra není totéž, co prožitá událost, jak ji popisují svědci. Výpověď poškozené má oporu i v závěrech znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, ze kterého vyplývá, že poškozená sice nadužívá alkohol, avšak je schopna správně vnímat a vypovídat o prožitých událostech. Vnímání, myšlení a paměť odpovídají úrovni dosažené nízké intelektové kapacity (IQ 69) a nebyly zjištěny poruchy vnímání ani paměti. Svědkyně má dostatečné psychické předpoklady k objektivnímu vnímání, zapamatování a vybavování prožitých událostí, kdy i s menším smyslem pro podstatu a celistvost s nízkou diferencovaností vzpomínek. U poškozené nebyly zjištěny žádné tendence nebo rysy k podání zcela smyšlených verzí nebo patologické lhavosti. Vzhledem k tomu, že výpověď poškozené V. K. nestojí osamoceně, ale je podporována několika nepřímými důkazy, okresní soud nepochybil, když výpověď poškozené V. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

vyhodnotil jako nevěrohodnou. Za této důkazní situace okresní soud správně dospěl k závěru, že skupina důkazů, které usvědčují obžalovaného z trestné činnosti, je věrohodná a naopak neuvěřil obžalovanému, který trestnou činnost popírá. Nejedná se o nezákonný či nesprávný postup nebo hodnocení, které by bylo možno okresnímu soudu vytknout, a krajský soud připomíná, že vlastní verze skutkového děje, kterou předkládá obžalovaný v průběhu řízení není důvodem ke změně rozhodnutí v jeho prospěch, i s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 681/04, podle kterého právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny není možno vykládat tak, že garantuje úspěch řízení či zajišťuje práva na rozhodnutí, jež odpovídá představám obviněného. Uvedeným základním právem je „pouze“ zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodnutí podle zákona v souladu s ústavními principy. Jelikož dokazování bylo provedeno v souladu s trestním řádem a byly provedeny všechny důkazy, které navrhl obžalovaný a měl možnost se k nim vyjádřit, byly zachovány všechny zásady spravedlivého procesu, a závěr o vině obžalovaného je tak výsledkem spravedlivého řízení a posouzení všech provedených důkazů nejen jednotlivě, ale i v jejich souvislostech.

7. Z výše uvedeného vyplývá, že ani krajský soud neuvěřil výpovědi obžalovaného, že nevěděl, že V. K. nesouhlasí s pohlavním stykem, protože poškozená dostatečně dávala najevo, že o pohlavní styk s obžalovaným nestojí, když ho odstrkávala, výslovně odmítala, přičemž tohoto jejího odporu si byl obžalovaný vědom, takže jej překonal tím, že ji chytil za obě ruce a tak jí znemožnil klást další odpor. I když trestní oznámení není důkaz, krajský soud pro úplnost konstatuje, že drobné rozpory v popisu události lze dobře vysvětlit osobností poškozené a okolnostmi, za kterých se stala, a proto nemohou změnit hodnocení výpovědi poškozené.
8. Skutková zjištění okresní soud správně kvalifikoval jako souběh zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 258 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť všechny znaky těchto trestných činů byly jak po subjektivní, tak po objektivní stránce naplněny. Správně okresní soud použil přísnější právní kvalifikaci přečinu výtržnictví, když obžalovaný čin spáchal opětovně, neboť postačí, že výtržnické jednání se opakuje, aniž by se vyžadovalo předchozí odsouzení pro tuto trestnou činnost.
9. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud dospěl k závěru, že trest uložený obžalovanému M. F. je přiměřený a odpovídá hlediskům uvedeným v §§ 38 a 39 trestního zákoníku. Okresní soud správně vzhledem k osobě obžalovaného i okolnostem trestné činnosti obžalovanému ukládal ještě trest odnětí svobody na dolní hranici trestní sazby, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu vzhledem k tomu, že je odsuzován pro více trestných činů. I krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter souhrnného trestu, tedy že nyní projednávané trestné činnosti se dopustil ještě před prvním odsouzením, lze očekávat, že účelu trestu bude dosaženo ještě výchovným působením na obžalovaného, a ačkoliv zkušební doba je nejdelší možná, vychází ze skutečnosti, že obžalovaný opakuje úmyslné protiprávní jednání. Okresní soud nepochybil, ani když podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku ukládal souhrnný trest vzhledem k tomu, že byly splněny všechny podmínky pro jeho uložení, a proto současně zrušil předcházející výroky o trestech, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
10. Z výše uvedených důvodů Krajský soud v Ostravě odvolání obžalovaného M. F. podle § 256 trestního řádu zamítl jako nedůvodné.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava dne 9. února 2018

JUDr. Milan Ihnát, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Marie Bočková